

**OGÓLNOPOLSKIE
POROZUMIENIE
ZWIĄZKÓW
ZAWODOWYCH**

NIP: 526-025-13-39

Regon: 001133016

KRS: 0000033976

Warszawa, 30 września 2025 r.

Petycja

Ogólnopolskiego Porozumienia Związków Zawodowych – „Głos Ogólnopolskiego Marszu Niezadowolenia”

Ogólnopolskie Porozumienie Związków Zawodowych, reprezentujące miliony pracowników z 7 branż kluczowych dla polskiej gospodarki i społeczeństwa – górnictwa i energetyki, przemysłu, oświaty i nauki, usług publicznych, budownictwa i przemysłu drzewnego, transportu oraz handlu, usług, kultury i sztuki – wyraża swoje niezadowolenie z obecnej sytuacji, która zagraża przyszłości naszych branż, miejsc pracy i przyszłości Polski.

Rząd Rzeczypospolitej Polskiej nie może dłużej ignorować narastającego kryzysu społeczno-gospodarczego, który uderza w fundamenty państwa, warunki zatrudnienia i godność pracowników oraz bezpieczeństwo obywateli.

Domagamy się natychmiastowej reakcji w związku z dramatyczną sytuacją w przemyśle, usługach publicznych, transporcie, budownictwie, górnictwie i energetyce.

Nie żądamy przywilejów. Żądamy uczciwości, odpowiedzialności i działań, które przywrócą równowagę społeczną i gospodarczą.

Tymczasem zamiast dialogu społecznego – mamy milczenie.

Zamiast reform – stagnację.

Zamiast godnych warunków pracy – systemowe ignorowanie potrzeb pracowników, którzy codziennie budują wartość tego kraju.

OGÓLNOPOLSKIE POROZUMIENIE ZWIĄZKÓW ZAWODOWYCH

00-924 Warszawa, ul. Kopernika 36/40

tel.: 22 551 55 00, e-mail: opzz@opzz.org.pl, www: <http://opzz.org.pl>

ePUAP: /_OPZZ/domyslna, e-Doręczenia: AE:PL-76083-57305-WUBGB-11

Przedstawiamy szczegółowe postulaty branżowe wymagające pilnej interwencji. Mamy świadomość, że kluczem do ich realizacji jest nie tylko wola polityczna, lecz również zapewnienie odpowiedniego finansowania. Nie uda się jednak znaleźć środków na realne zmiany, dopóki państwo świadomie pozwala na marnowanie ogromnych dochodów publicznych w imię utrzymywania niesprawiedliwego systemu podatkowego, który chroni kapitał, a obciąża pracę.

Obecnie ciężar fiskalny spoczywa niemal w całości na pracownikach, podczas gdy biznes korzysta z przywilejów. Rozwiązaniem jest przesunięcie części ciężaru podatkowego z pracowników na podmioty gospodarcze dysponujące nadwyżkami kapitału. Konieczne jest uszczelnienie systemu podatkowego, opodatkowanie nadmiarowych zysków banków i korporacji, wprowadzenie podatku dla gigantów cyfrowych (BigTech), zmiany w podatku od spadków i darowizn oraz skuteczna walka ze spekulacją na rynku nieruchomości. To nie kapitał, lecz pracownicy powinni płacić niższe podatki, dlatego niezbędne jest wprowadzenie realnej progresji podatkowej poprzez podniesienie kwoty wolnej od podatku, ustanowienie nowych progów i stawek podatkowych oraz zapewnienie corocznej waloryzacji zarówno progów podatkowych, jak i pracowniczych kosztów uzyskania przychodów.

To nie jest marsz polityczny. To marsz ludzi pracy. Marsz niezadowolenia, który może przerodzić się w marsz desperacji, jeśli rząd nie podejmie natychmiastowych działań. Ogólnopolski Marsz Niezadowolenia jest protestem przeciwko bierności rządu i ignorowaniu problemów, które dotyczą miliony obywateli. Nasza walka to walka o przyszłość, godność pracy i uczciwe warunki życia.

Wnosimy następujące postulaty:

1. Górnictwo i Energetyka

Sektor górnictwa i energetyki znajduje się w kryzysie. Brak spójnej strategii transformacji energetycznej oraz ryzyko utraty miejsc pracy w kopalniach, elektrowniach i spółkach zaplecza stanowią zagrożenie dla bezpieczeństwa energetycznego państwa.

Domagamy się:

- Objęcia pełnym systemem osłon socjalnych wszystkich pracowników zakładów górniczych, niezależnie od struktury własności i rodzaju wydobywanego węgla, w tym zatrudnionych w LW „Bogdanka” S.A., Jastrzębskiej Spółce Węglowej S.A., PG „Silesia” oraz w spółkach zaplecza górniczego.
- Realizacji zobowiązań wynikających z umowy społecznej dla górnictwa – opracowania i wdrożenia programu osłonowego dla pracowników firm kooperujących z kopalniami.
- Zablokowania zapisów Krajowego Planu na rzecz Energii i Klimatu, które zagrażają przyszłości górnictwa i bezpieczeństwu energetycznemu, oraz uwzględnienia postulatów strony społecznej w procesie konsultacji.
- Wprowadzenia rozwiązań kompensacyjnych gwarantujących utrzymanie potencjału gospodarczego regionów w procesie transformacji.
- Przyjęcia długofalowej polityki energetycznej, która zrównoważy rozwój Odnawialnych Źródeł Energii z utrzymaniem krajowego potencjału węglowego, gwarantując bezpieczeństwo energetyczne oraz stabilne miejsca pracy.
- Zawarcia Ponadzakładowego Układu Zbiorowego Pracy dla całej branży energetycznej, który zagwarantuje spójne i jednolite standardy zatrudnienia, wynagradzania oraz ochrony praw pracowniczych we wszystkich spółkach sektora.
- Podpisania Umów Społecznych zabezpieczających prawa i interesy pracowników branży energetycznej w perspektywie transformacji energetycznej.
- Stworzenia realnych alternatyw zatrudnienia dla pracowników likwidowanych jednostek wytwórczych oraz zapewnienia, że proces odchodzenia od węgla będzie odbywał się z poszanowaniem zasady sprawiedliwej transformacji.

2. Przemysł

Przemysł jest kluczowym motorem wzrostu gospodarczego i gwarantem bezpieczeństwa państwa. Stanowi podstawę konkurencyjności gospodarki dzięki inwestycjom, innowacjom i wykorzystaniu wyników badań naukowych. Wspiera rozwój usług i daje impuls do tworzenia wysokiej jakości miejsc pracy.

Niestety, polski przemysł stoi dziś na skraju systemowego załamania. Nieuczciwa konkurencja z państw trzecich i brak wsparcia państwa w postaci polityki przemysłowej zwiększają niepewność i negatywnie wpływają na kondycję firm i zatrudnienie w tym sektorze. W ostatnich miesiącach obserwujemy narastającą skalę zwolnień. Główne przyczyny tej sytuacji to gwałtowny wzrost cen energii i restrykcyjna polityka klimatyczna. W ciągu pięciu lat średnia cena energii dla przemysłu w Polsce wzrosła o blisko 80%, co w połączeniu z rosnącymi kosztami uprawnień do emisji CO₂ (EU ETS) obniża konkurencyjność naszych zakładów wobec producentów spoza Unii Europejskiej. Dodatkowo utrzymywanie zawieszenia ceł ochronnych na stal grozi dalszym zamykaniem polskich hut.

Związki zawodowe od dawna apelują o zdecydowane działania rządu. Wiele potrzebnych rozwiązań może zostać wdrożonych na poziomie krajowym, bez oczekiwania na decyzje UE. Brak szybkiej reakcji oznacza likwidację miejsc pracy.

Domagamy się:

- Opracowania i przyjęcia kompleksowej strategii przemysłowej dla Polski, która pozwoli na budowanie innowacyjnej gospodarki opartej na wysokiej jakości miejscach pracy i która nie będzie dłużej konkurowała niskimi kosztami pracy.
- Zapewnienia stabilnych dostaw energii w akceptowalnej cenie dla zakładów przemysłowych, m.in. poprzez ustanowienie stałej ceny energii elektrycznej dla przemysłu na poziomie nie wyższym niż 60 EUR/MWh oraz dostosowanie Krajowego Planu na rzecz Energii i Klimatu do realnych potrzeb polskiej gospodarki.
- Wprowadzenia skutecznych środków ochronnych na wyroby stalowe z krajów spoza UE, aby powstrzymać niekontrolowany napływ taniej stali uderzający w polskie huty.
- Wprowadzenia barier ochronnych na wyroby chemiczne (np. sodę kaustyczną) sprowadzane z państw, gdzie w procesie produkcji wykorzystuje się rosyjskie surowce energetyczne albo półprodukty z terenów okupowanych.
- Reformy systemu EU ETS oraz dostosowania polityki klimatyczno-energetycznej UE do realiów gospodarczych, tak aby wspierała konkurencyjność przemysłu, zamiast ją osłabiać.

- Corocznego upubliczniania informacji na temat spodziewanych wpływów z uprawnień do emisji CO₂ w ramach systemu ETS oraz informowania o sposobie ich wykorzystania.
- Pilnego przyjęcia strategii rozwoju hutnictwa w Polsce w ramach dialogu rządu, pracodawców i związków zawodowych.
- Uruchomienia krajowych programów wsparcia inwestycji w istniejących zakładach przemysłowych, na wzór mechanizmów funkcjonujących w innych państwach UE.
- Urealnienia kosztów tzw. opłaty jakościowej według zasad stosowanych w opłacie mocowej.
- Skrócenia terminów wypłaty rekompensat kosztów pośrednich oraz wprowadzenia systemu zaliczkowych wypłat dla przemysłów energochłonnych.

3. Oświata i Nauka

Polska szkoła i sektor nauki od lat borykają się z poważnymi problemami kadrowymi i finansowymi. Nauczyciele, wychowawcy, pracownicy administracji i obsługi oraz środowisko akademickie pracują w trudnych warunkach i za niskie wynagrodzenia oraz towarzyszy im niepewność zawodowa, co skutkuje odpływem kadr oraz spadkiem jakości kształcenia i badań naukowych. Brak stabilnej polityki w obszarze edukacji i nauki uderza w całe społeczeństwo, ograniczając szanse młodego pokolenia oraz rozwój innowacyjności w Polsce.

Domagamy się:

- Podwyższenia o co najmniej 10% wynagrodzenia zasadniczego nauczycieli oraz wszystkich pracowników oświaty i nauki, z uwzględnieniem dynamiki inflacji i rosnących kosztów życia.
- Niezwłocznego uchwalenia obywatelskiej inicjatywy Związku Nauczycielstwa Polskiego, która wiąże wynagrodzenia nauczycieli z przeciętnym wynagrodzeniem w gospodarce narodowej, zapewniając im stabilny i przewidywalny wzrost płac.
- Wprowadzenia korzystniejszych rozwiązań w pragmatyce zawodowej nauczycieli.

- Podjęcia szerokich działań na rzecz podniesienia prestiżu zawodu nauczyciela.
- Zapewnienia nauczycielom i pracownikom oświaty realnej ochrony prawnej w sytuacjach konfliktowych, tak aby mogli wykonywać swoje obowiązki bez obawy o bezpieczeństwo osobiste i prawne.
- Znaczącego zwiększenia nakładów finansowych na oświatę oraz szkolnictwo wyższe i naukę, docelowo do poziomu 3% PKB.
- Znaczącego wzrostu wynagrodzeń wszystkich pracowników szkolnictwa wyższego i nauki oraz powiązania ich wzrostu z przeciętnym wynagrodzeniem w gospodarce narodowej.

4. Usługi Publiczne

Pracownicy sektora publicznego stanowią fundament funkcjonowania państwa i bezpieczeństwa obywateli. Ich praca jest kluczowa dla jakości życia w Polsce. Tymczasem od lat wynagrodzenia w sektorze publicznym pozostają na niskim poziomie, zasady awansu i wynagradzania są niespójne, a wiele instytucji zmaga się z niedoborem kadr i nie zapewnia jasnych perspektyw rozwoju. Niedoinwestowanie usług publicznych prowadzi do przeciążenia pracowników i pogarszania jakości świadczonych usług.

Domagamy się:

- Podwyższenia wynagrodzeń w sektorze publicznym w 2026 r. o co najmniej 12%.
- Systemowej reformy polityki wynagradzania w sektorze publicznym, gwarantującej m.in. regularną waloryzację płac i wzrost płac realnych.
- Powiązania wzrostu wynagrodzenia w sektorze publicznym z przeciętnym wynagrodzeniem w gospodarce narodowej.
- Systemowego uregulowania zasad wynagradzania i awansowania pracowników sektora publicznego, z poszanowaniem różnic kompetencyjnych pracowników.
- Wyłączenie z minimalnego wynagrodzenia wszystkich dodatków za pracę oraz zahamowanie zjawiska spłaszczania wynagrodzeń.

- Wprowadzenia ponadzakładowych układów zbiorowych pracy w usługach publicznych.
- Systematycznego zwiększania nakładów na ochronę zdrowia z budżetu państwa (a nie wyłącznie z Narodowego Funduszu Zdrowia), aby poprawić dostęp pacjentów do świadczeń – w szczególności do specjalistów, diagnostyki i profilaktyki.
- Rozpoczęcia prac nad nowelizacją ustawy o nakładach publicznych na ochronę zdrowia w taki sposób, aby docelowy poziom wydatków na ten cel był adekwatny do potrzeb zdrowotnych społeczeństwa.
- Realnej wyceny świadczeń zdrowotnych we wszystkich zakresach wobec tendencji demograficznych, przyczyniających się do wzrostu popytu na świadczenia.
- Intensyfikacji dialogu w Trójstronnym Zespole ds. Ochrony Zdrowia jako głównym forum uzgodnień w tej dziedzinie.
- Podjęcia dialogu o rozwiązaniu deficytu kadr w sektorze publicznym, w tym o polityce kształcenia, zatrudnienia i odpowiedzialnej migracji.
- Kontynuacji prac nad poprawą sytuacji tzw. pracowników niemedyceńskich w ochronie zdrowia i objęcia ich szerszymi gwarancjami płacowymi (w ramach art. 5 ustawy).
- Wprowadzenia emerytur stażowych oraz skrócenia czasu pracy, co pozwoli ograniczyć przeciążenie i poprawić bezpieczeństwo pracowników usług publicznych.
- Przywrócenia w sądach zlikwidowanych wydziałów pracy, przyspieszenia postępowań i podniesienia progu zwolnienia z opłat sądowych w sprawach pracowniczych.

5. Budownictwo i Przemysł Drzewny

Budownictwo oraz przemysł drzewny są ważnymi sektorami polskiej gospodarki i bezpieczeństwa. To od nich zależy rozwój infrastruktury, stabilność rynku mieszkaniowego oraz tysiące miejsc pracy w produkcji drzewnej i meblarskiej. Niestety polityka rządu i brak długofalowej strategii narażają te sektory na stagnację i utratę konkurencyjności. Z jednej strony przyjmowane są programy mieszkaniowe oparte

wyłącznie na mechanizmach rynkowych, z drugiej – wprowadzane są restrykcyjne regulacje ograniczające pozyskiwanie drewna i destabilizujące funkcjonowanie Lasów Państwowych. Dodatkowo, brak wsparcia dla dużych firm budowlanych z polskim kapitałem sprawia, że zyski z kluczowych inwestycji infrastrukturalnych odpływają za granicę.

Domagamy się:

- Efektywnego programu mieszkaniowego, który zapewni finansowanie budowy i utrzymanie mieszkań komunalnych; będzie przeciwdziałać ich prywatyzacji oraz uwzględni spółdzielczość mieszkaniową w planach rozwoju.
- Prowadzenia przez państwo polityki drzewnej zapewniającej stabilny dostęp do surowca.
- Działań wspierających rozwój polskich firm budowlanych, aby stały się konkurencyjne wobec europejskich koncernów i reinwestują zyski w kraju. Przykłady z sektora paliwowego czy zbrojeniowego pokazują, że to możliwe.
- Zaniechania kampanii dyskredytującej polskich leśników oraz poszanowania dorobku racjonalnej gospodarki leśnej, zamiast wdrażania inicjatyw wąskich radykalnych grup, które destabilizują sektor.
- Przywrócenia dialogu społecznego na poziomie trójstronnym, w tym reaktywacji Zespołów Trójstronnych w budownictwie i gospodarce leśnej.

6. Transport

Transport jest krwioobiegiem polskiej gospodarki i warunkiem mobilności społeczeństwa. Bezpieczeństwo w transporcie kolejowym, drogowym, morskim czy lotniczym musi być absolutnym priorytetem państwa. Niestety w ostatnich latach obserwujemy brak spójnej strategii oraz niedostateczne inwestycje w infrastrukturę i ochronę pracowników. Słabnie pozycja przewozów kolejowych, zaniedbywane jest bezpieczeństwo ruchu, a marynarze na statkach pod polską banderą wciąż nie mają pełnych gwarancji socjalnych.

Domagamy się:

- Wdrożenia nowoczesnych systemów nadzoru bezpieczeństwa ruchu pociągów oraz podniesienia poziomu bezpieczeństwa na przejazdach kolejowo- drogowych.
- Zakończenia antykolejowej polityki transportowej, w szczególności w zakresie przewozów towarowych oraz przywrócenia równych warunków konkurencji między różnymi gałęziami transportu.
- Zwiększenia nakładów z budżetu państwa na transport kolejowy i infrastrukturę kolejową.
- Przygotowania i uchwalenia ustawy o czasie pracy maszynistów, która zapewni bezpieczeństwo prowadzenia ruchu kolejowego i ochroni zdrowie pracowników.
- Wznowienia pod auspicjami Ministra Infrastruktury prac Zespołu ds. Bezpieczeństwa w Transporcie Kolejowym, z udziałem przedstawicieli administracji, zarządców infrastruktury, przewoźników, Urzędu Transportu Kolejowego, Państwowej Komisji Badania Wypadków Kolejowych i reprezentatywnych związków zawodowych.
- Podjęcia z ministrem właściwym do spraw pracy, Centralnym Instytutem Ochrony Pracy i stroną społeczną działań prowadzących do zmian w rozporządzeniu BHP dotyczącym stanowisk z monitorami ekranowymi, w tym określenia maksymalnej liczby monitorów do obsługi na jednym stanowisku pracy oraz zobowiązania pracodawców do przeprowadzenia audytu ergonomicznego i psychomotorycznego stanowisk dyżurnych ruchu w LCS i na dużych stacjach przez niezależną jednostkę audytową.
- Przywrócenia pełnych praw pracowniczych polskim marynarzom, zgodnie z Konwencją Międzynarodowej Organizacji Pracy, na statkach pod polską banderą.
- Przyjęcia ustawy gwarantującej rzeczywiste zabezpieczenie socjalne załóg statków, tak aby zobowiązania Polski wobec marynarzy i Międzynarodowej Organizacji Pracy były w pełni respektowane.

7. Handel, Usługi, Kultura i Sztuka (HUKiS)

Pracownicy handlu, usług, kultury i sztuki – od pocztowców i pracowników ZUS, po ludzi kultury, bibliotekarzy czy animatorów życia społecznego – są niezbędnym filarem rozwoju państwa i jakości życia obywateli. To oni codziennie zapewniają sprawne funkcjonowanie instytucji publicznych, obieg informacji, bezpieczeństwo dokumentów i dostęp do kultury. Mimo to ich wynagrodzenia, warunki pracy i pozycja w dialogu społecznym wciąż odbiegają od wagi zadań, jakie wykonują. Bez realnego wsparcia kadrowego i finansowego Poczta Polska, ZUS czy instytucje kultury mogą utracić zdolność do prawidłowej realizacji zadań ustawowych, co uderzy w obywateli i osłabi fundamenty państwa.

Domagamy się:

- Realnego wzrostu wynagrodzeń zasadniczych w Poczcie Polskiej i innych instytucjach sektora HUKiS, tak aby podwyżki minimalnego wynagrodzenia przekładały się na płace pracowników, a nie były neutralizowane włączaniem różnych dodatków, premii i nagród do podstawy wynagrodzenia.
- Przywrócenia Zakładowego Układu Zbiorowego Pracy w Poczcie Polskiej, zgodnego z Dyrektywą UE 2022/2041 i rezygnacji z zapisów niekorzystnych dla zatrudnionych, takich jak brak nagród jubileuszowych czy ograniczanie odpraw emerytalno-rentowych.
- Zatrzymania redukcji zatrudnienia w Poczcie Polskiej i zapewnienia odpowiedniej liczby etatów w celu prawidłowej realizacji zadań, także w kontekście bezpieczeństwa i obronności państwa.
- Przywrócenia konstruktywnego dialogu społecznego między zarządami spółek i instytucji a stroną pracowniczą, prowadzonego w dobrej wierze i z poszanowaniem praw zatrudnionych.
- Wzrostu zatrudnienia w ZUS, dostosowanego do rosnącej liczby zadań (np. obsługa renty wdowiej) oraz zapewnienia środków na nowe etaty zamiast obciążania pracowników nadgodzinami.
- Objęcia wszystkich instytucji kultury statusem jednostek sfery budżetowej.
- Wprowadzenia normatywnego obowiązku dokonywania corocznej waloryzacji wynagrodzeń pracowników instytucji kultury.

- Ustalenia wzrostu wynagrodzenia w sektorze kultury w odniesieniu do przeciętnego wynagrodzenia w gospodarce narodowej.
- Wdrożenia ustawowego zapisu w sprawie wypłacania pracownikom instytucji kultury dodatkowego wynagrodzenia rocznego w postaci trzynastej pensji.
- Wprowadzenia ustawowego dodatku za gotowość do pracy w niedziele i święta w branżach wymagających ciągłości działania, w szczególności przy równoważnym systemie czasu pracy.
- W całej branży HUKiS – zapewnienia godnych warunków zatrudnienia i wynagrodzeń w instytucjach kultury i usługach publicznych, by zatrzymać odpływ wykwalifikowanych pracowników i umożliwić rozwój sektora.

Wzywamy rząd Rzeczypospolitej Polskiej do niezwłocznej realizacji naszych postulatów i jednoznacznego odniesienia się do nich. Przypominamy, że składane publicznie deklaracje muszą znaleźć odzwierciedlenie w konkretnych działaniach. Pracownicy rozliczą skuteczność rządzących przy urnach wyborczych!

Nie ma naszej zgody na ignorowanie głosu ludzi pracy. Czas na decyzje!

16 milionów pracowników i pracowników zasługują na sprawiedliwe warunki pracy i godne życie!

Ogólnopolskie Porozumienie Związków Zawodowych

Przewodniczący OPZZ

Piotr Ostrowski